

Samuel Beckett:
Čekání na Godoba
Ml. Karel Kraus, 1991

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Cesta v krajině, u ní strom.

Večer.

Estragon sedí na kameni, snaží se zout botu. Pachtí se s ní oběma rukama, heká. Nechá toho, je vyčerpaný, odpočívá, popadá dech, začne znovu. Táž hra.

Vejde Vladimír.

ESTRAGON (*zase to vzdal*): Je to marný.

VLADIMÍR (*nohy od sebe, prkennými krůčky popojde k němu*): Pomalu tomu začínám věřit. (*Zastaví se.*) Dlouho jsem té představě odolával, říkal si, Vladimíre, měj rozum, ještě jsi nezkusil všechno. A znovu se pouštěl do boje. (*Přemítá, rozpomíná se na boj. K Estragonovi.*) Tak ty jsi tady už zas.

ESTRAGON: Myslíš?

VLADIMÍR: Jsem rád, že tě zas vidím. Já myslel, žeš odešel nadobro.

ESTRAGON: Já taky.

VLADIMÍR: Jak oslavíme, že jsme se zas dali dohromady? (*Přemýšlí.*) Vstaň, ať tě obejmou. (*Podává Estragonovi ruku.*)

ESTRAGON (*podrážděně*): Moment, moment.

Ticho.

VLADIMÍR (*dotčený, chladně*): Smím vědět, kde milostpán strávil noc?

ESTRAGON: V příkopě.

VLADIMÍR (*žasne*): V příkopě! A kdepak?

ESTRAGON (*bez gesta*): Tam někde.

VLADIMÍR: A nezmlátili tě?

ESTRAGON: To jo... Moc ne.
VLADIMÍR: Pořád ti samí?
ESTRAGON: Ti samí? Ani nevím.

Ticho.

VLADIMÍR: Když o tom přemýšlím... už od té doby... kladu si otázku... kam bys to asi dopracoval... beze mne... *(Rozhodně.)* Dneska byla z tebe hromádka kostí, to si piš.

ESTRAGON *(talo ho to)*: A dál?

VLADIMÍR *(zdeptaný)*: Na jednoho člověka je toho moc. *(Pauza. Živě.)* Na druhý straně si říkám, chápeš, k čemu nám bude, když se teď sesypem. Na to se mělo myslet od pradávna, někdy kolem devatenáct set.

ESTRAGON: Přestaň. Pomoz mi stáhnout to svinstvo.

VLADIMÍR: Mohli jsme skočit z Eiffelovky, ruku v ruce, jedni z prvních. Tenkrát ještě v plné parádě. Teď už je pozdě. Ani by nás nenechali vylézt nahoru. *(Estragon se zuřivě vrhne na botu.)* Co děláš?

ESTRAGON: Zouvám se. Tobě se to ještě nestalo?

VLADIMÍR: Celou dobu ti říkám, že si je musíš sundavat každé den. Kdybys mě radši poslouchal.

ESTRAGON *(chabě)*: Pomoz mi!

VLADIMÍR: Bolí to?

ESTRAGON: Bolí! Ptá se, jestli mě to bolí!

VLADIMÍR *(popuzeně)*: Věčně trpíš jenom ty! Já jsem vosk. Chtěl bych tě teda vidět na mém místě. To bys teprv koukal.

ESTRAGON: Bolelo tě to?

VLADIMÍR: Bolelo! Ptá se, jestli mě to bolelo!

ESTRAGON *(namíří ukazováček)*: Stejně by ses moh zapnout.

VLADIMÍR *(skloní se)*: Máš pravdu. *(Zapíná se.)*
V maličkostech žádný šlendrián.

ESTRAGON: Co ti mám vykládat, vždycky čekáš do posledního okamžiku.

VLADIMÍR *(zasněně)*: Poslední okamžik... *(Přemítá.)* Je to k nepřekání, ale potom to blaho. Kdo to říkal?

ESTRAGON: Takže mi nepomůžeš?

VLADIMÍR: Kolikrát si říkám, že k tomu přece jen dojde. A je mi při tom všelijak. *(Sejme klobouk, podívá se do něho, projede vnitřek rukou, zatřepe kloboukem, znovu si ho nasadí.)* Jak to říct? Je to úleva, ale taky... *(hledá výraz)* jde z toho děs. *(Nadneseně.)* JDE Z TO-HO DĚS. *(Znovu sejme klobouk, podívá se do něho.)* No tohle! *(Klepne na klobouk, jako aby z něho něco vypadlo, znovu se do něho podívá a zase si ho nasadí.)* No co... *(Estragonovi se s největším úsilím podaří vyzout botu. Dívá se do ní, projede ji rukou, obrátí ji, zatřepe s ní, hledá po zemi, jestli z ní něco nevypadlo, nic nenajde, znovu strčí ruku do boty, tupě zírá.)* Tak co?

ESTRAGON: Nic.

VLADIMÍR: Ukaž.

ESTRAGON: Není tam co k vidění.

VLADIMÍR: Zkus ji zas natáhnout.

ESTRAGON *(když si prohlédl nohu)*: Ať si trochu vydechne.

VLADIMÍR: Tohle je pro člověka typické, nadává na botu, když za to může noha. *(Ještě jednou sejme klobouk, podívá se do něho, strčí dovnitř ruku, zatřepe s ním, klepne do něj, foukne do něho, nasadí si ho.)* Začíná mi to dělat starosti. *(Ticho. Estragon potřásá nohou, hýbe prsty, aby k nim lépe mohl vzduch.)* Jeden

z lotrů byl spasen. *(Pauza.)* To je slušné procento. *(Pauza.)* Gogo...
ESTRAGON: Co je?
VLADIMÍR: Takhle se dát na pokání?
ESTRAGON: Za co?
VLADIMÍR: Jak myslíš... *(Přemýšlí.)* Ani by se nemuselo jít do detailů.
ESTRAGON: Že jsme se narodili?
Vladimír se upřímně rozesměje, ale hned smích potlačí, chytne se za ohanbí, sešklebí obličej.
VLADIMÍR: Jeden si už netroufne ani smát.
ESTRAGON: Jako bys o něco přišel.
VLADIMÍR: Největš se pousmát. *(Jeho tvář se rozpolí nejširším úsměvem, který strne, hezkou chvíli vydrží, pak naráz pohasne.)* To není ono. Konečně... *(Pauza.)* Gogo...
ESTRAGON *(nazlobeně)*: Co je zas?
VLADIMÍR: Tys četl Bibli?
ESTRAGON: Bibli... *(Přemýšlí.)* Nejspíš jsem do ní nakouk.
VLADIMÍR *(užasle)*: Ve škole, kde Boha nebrali?
ESTRAGON: Copak vím, jestli ho brali, nebo ne.
VLADIMÍR: Zřejmě si to pleteš s lapákem.
ESTRAGON: Možná. Pamatuju se na mapy Svaté země. Barevný. Moc hezký. Mrtvé moře bylo bleděmodré. Stačilo se na něj podívat a chyt jsem žízeň. Já si říkal: Tady strávíme líbánky. Budem plavat. Budem šťastný.
VLADIMÍR: Z tebe měl být básník.
ESTRAGON: Taky jsem byl. *(Ukáže na své hadry.)* Copak to není vidět?
Ticho.
VLADIMÍR: Co jsem to říkal... Co dělá noha?
ESTRAGON: Otýká.

VLADIMÍR: Aha, už to mám, to s těmi lotry. Vzpomínáš si?
ESTRAGON: Ne.
VLADIMÍR: Chceš to slyšet?
ESTRAGON: Ne.
VLADIMÍR: Líp nám to uteče. *(Pauza.)* Byli dva zloději, ukřižovali je společně se Spasitelem. A že...
ESTRAGON: S čím?
VLADIMÍR: Se Spasitelem. Dva zloděje. A že před ten jeden byl spasen a druhý... *(hledá protiklad spasení)*... zatracen.
ESTRAGON: Spasen od čeho?
VLADIMÍR: Od pekla.
ESTRAGON: Tak já jdu. *(Nepohne se.)*
VLADIMÍR: A přece... *(Pauza.)* Jak je možný... Doufám, že tě nenudím?
ESTRAGON: Já neposlouchám.
VLADIMÍR: Jak je možný, že ze čtyř evangelistů to takhle popisuje jenom jeden? A přece u toho byli všichni čtyři - nebo aspoň blízko. Jenže o spaseném lotrovi mluví jen jeden. *(Pauza.)* Hele, Gogo, musíš mi tu a tam přihrát.
ESTRAGON: Já poslouchám.
VLADIMÍR: Jeden ze čtyř. Ze tří ostatních o tom dva nemluví vůbec a ten třetí říká, že mu nadávali oba.
ESTRAGON: Komu?
VLADIMÍR: Cože?
ESTRAGON: Nic z toho nechápu... *(Pauza.)* Komu nadávali?
VLADIMÍR: Spasiteli.
ESTRAGON: A proč?
VLADIMÍR: Protože je nechtěl spasit.
ESTRAGON: Od pekla?